

ELSŐ FEJEZET

KATY HART NEM TALÁLT VISSZA A NAPPÉNYRE, nem bírt kiszabadulni az őt fogva tartó furcsa, mély álom markából.

Dayne Matthews kezét fogta, belefeledkezett bőre érintésének érzésébe. De valami nem stimmelt. Dayne-t inkább idegennek érezte, nem barátnak, és bár már lement a nap, talpuk alatt forrónak tűnt a homok. Túl forrónak. Dayne őt nézte, belemerült a tekintetébe, elfeledtette vele, mennyire furcsa egy Los Angeles-i magánstrandon ülni Hollywood egyik legnagyobb szívtiprójának oldalán, aki éppen azt mondja:

– Sosem terveztem úgy, hogy sztár leszek.

A levegő lehült, hópelyhek keringtek a szélben. Lélegzetelállító minta és aprólékos kidolgozottság jellemezte őket, és olyan nagyok voltak, hogy a kezébe foghatta őket. Dayne azt mondta, eljött az idő; indulniuk kell, Katynek vissza kell mennie a szállodába.

Ahogy felálltak, eltűnt a hó, és ameddig csak elláttak, homoktenger terpeszkedett körülöttük. Homok, és egy sűrű, bozótos terület. Aztán hirtelen kattanás hallatszott. Majd még egy. Még négy. Több tu-

catnyi egyszerre. Fényképezőgépek. Akármerre nézett Katy, mindennütt fényképezőgépeket látott, és sok-sok embert. Több ezer embert, akik mind azt suttogták: *Ez a hírnév ára... a hírnév ára... a hírnév ára...* Dayne pedig a bokrok felé vezette, közelebb... egyre közelebb.

Hirtelen egy szalmasárga hajú nő ugrott elő a zöld bokrok mögül, megragadta Katyt hátulról, és magához rántotta.

Katy nagyon sikított, de mielőtt Dayne bármit tehetett volna, a nő előkapott egy kést. Nem, nem is kést; kardot! Hosszú, görbe kardot.

– Ne mozdulj, vagy megöllek! – sziszegte Katy fülébe. A pengét Katy torkához szorította, egyre erősebben. Katy nem tudott nyelni, vagy segítségért kiáltani, sőt még suttogni sem.

Dayne... szeretett volna kiáltani neki, de nem tudott. *Dayne, segíts!* Katy teste megremegett és megfeszült.

Dayne pedig közelebb jött, egyre közelebb. Nem szólt semmit, de az arckifejezése elárulta, hogy segíteni akar Katynek, kétségbeesetten vágyik rá, hogy segíthessen.

Bárcsak sikerülne levegőt vennie! De a penge még erősebben szorult a torkához, már-már elszorította a légsövét. *Maradj távol, Dayne! Megöl... Érzem a kést a torkomon.* Agyában, szívében megformálta a szavakat, de nem tudta kimondani őket, nem fértek ki a fényes penge nyomása mellett.

– Ribanc! – sziszegte a nő Katy arcába. – Pár perc múlva még jobban érzed majd a kést!

Dayne sűgött valamit, aztán egyszer csak egy sárga Honda Civic száguldott a homokon egyenest feléjük, a motorja egyre hangosabban zúgott, ahogy közeledett.

Katy érezte, hogy a mögötte álló nő remeg a gyűlöletből, és a benne forrongó harag tomboló dühvé változik.

Dayne kinyújtotta a kezét, de valami végigvágott Katy karján, és vér csepegett az ujjaira.

Édes Istenem, hol vagy? Kérlek, segíts! *Dayne...* meg fog ölni! Lelkében visszhangoztak a sikolyok, és próbáltak kitérni, de nem találták az utat kifelé.

A fényképezgető emberek száma nőttön-nőtt, *klikk-klikk-klikk*. Minden lencse egyenesen Katyre szegeződött. Annyian voltak, hogy Katy már semmi mást nem látott tőlük. Szorosan körülállták, a kör belsejében pedig tovább fokozódott a dráma.

Akkor történt. Elcsendesedtek a hullámok. Néma csend lett. Katy érezte, hogy az őrült nő néhány centivel lejjebb engedi a kést. Dayne mintha lassított felvételen futott volna feléjük, pedig teljes erejéből szedte a lábát, és Katy tudta – minden szívveréséből érezte –, hogy nem fog időben odaérni. A fényképezőgépek minden lépést, minden mozdulatot megörökítettek. A kattintgatás egyre hangosabb lett... már a saját szívverésénél is hangosabb. Dayne teljes erejéből kirúgta a kést a nő kezéből, az elrepült, sirállyá vált; rikoltozva, szárnyát csapkodva szállt a Csendes-óceán felé.

Dayne fellökte a nőt, a földre küldte, és rátérdelt a hátára. A sárga Honda már csak háromméternyire volt tőlük, zúgó motorja fenyegetően közeledett.

– Fuss, Katy... mentsd az életedet! – kiáltott Dayne.

De már túl késő volt. A nő szeme sötétén csillogott. A sirály lezuhant az égből, újra késsé változott, a boszorkány pedig megragadta, és beledöfte egyenesen...

– Hölgyem! – szólt egy nyugodt, kedves hang.

Katy valami hideget érzett az arcán, visszariadt tőle. Kettőt pislogott, és minden eltűnt – a nő, a kés, még Dayne is. Nem a tengerpart forró homokján volt, és nem támadt rá egy késsel hadonászó boszorkány. A hideg, amit az arcán érzett, a 757-es gép ablaka volt.

– Hölgyem, vissza kell állítania az ülését! – A légiutas-kísérő volt az.

Katy a mellette ülő két üzletemberen túl az utaskísérőre pillantott. Érezte az arcába szökő forróságot.

– Bocsánat! Én... elaludtam.

– Semmi baj! – mosolygott rá udvariasan a hölgy. – Csak állítsa vissza az ülését!

– Jó... rendben! – Katy már mozdult is, hogy eleget tegyen az utasításnak, és csak ekkor vette észre, hogy kifulladt, a tenyere pedig nyirkos. Kifújta a levegőt a tüdejéből. *Nyugi, Katy... nyugi!*

Az egész csak álmom volt – olyan álmom, amely a hó, és a vezető nélküli, fékevesztett Honda Civic kivételével pontosan így történt egy évvel korábban.

Katy érezte, hogy szívverése lassul, légzése egyenletessé válik. Minden rendben lesz. Erre a hétre ütemezték be az őrült rajongó elleni per tárgyalását, és Dayne figyelmeztette, hogy heves vizsgálódásra számíthat a média részéről. De túl fogja élni. A tanúvallomása nemigen tart majd tovább egy napnál. Akár még kevesebb is lehet.

Kinézett az ablakon a füstös alkonyatra, és elég volt egy lélegzetvételnyi idő, hogy újra visszamenjen gondolatban arra a hétre, amikor majdnem elvállalt egy főszerepet Dayne Matthews oldalán. Amikor kéz a kézben sétált a férfival a tengerparton, az óceán felől fújó szellő játszott a fürtjeivel és az érzékeivel. A valóság legalább olyan vad jelenetet produkált, mint a rémálmom, amelyből az imént riadt fel.

Katy összerázkódott. Kezét a torkához emelte, és finoman megdörzsölte ott, ahol a kés hozzászorult azokban a szörnyű percekben. A penge csíkokat hagyott a nyakán; két hétig alapozót kellett használnia, hogy elfedje.

A leskelődő megölte volna. Ha Dayne nem zökkenti ki, Katy most nem ülne itt a gépen, nem lenne úton a bíróságra, hogy tanúskodjon. Csak egy lenne a Los Angeles-i emberölési statisztikák áldozatai közül. Lúdbőrös lett a karja. Mennyi ideig figyelte vajon őket a nő azon az estén? Két személyiséget, két hangot használt azokban a rémisztő percekben; egyszerre volt Chloe és Anna, de azóta a rendőrség elárulta az igazi nevét.

Margie Madden.

Abban a pillanatban, hogy Dayne rávetette magát Margie-ra, Katy kirántotta magát a nő szorításából. A következő másodpercek-

ben Dayne olyan hibát követett el, amely majdnem az életébe került. Katy végignézte az egészet. Láta, ahogy a férfi megfordul, őt keresi a szemével, odakiált neki, hogy hívja a rendőrséget, és kétségbeesett pillantásával kérdezteti, hogy jól van-e. Ennyi idő pedig éppen elég volt ahhoz, hogy Margie felkapja és magasba emelje a kést. Készült beledöfni Dayne-be.

Katy gyomra felkavarodott, ahogy újra felidézte a jelenetet. A holdfény megcsillant a pengén, és Katy Dayne nevét sikította. A férfi még éppen időben fordult vissza, és villámgyors mozdulattal kirúgta a kést Margie kezéből, és elrántotta a nőt Katy közeléből. Katy csak ekkor volt biztos abban, hogy vége a veszélynek.

Amikor Dayne már arccal a földre szorította a támadójukat, a nő még akkor is halálos fenyegetéseket köpködött. *„Téged is meg kell ölnöm, Dayne... meg kell ölnöm téged...”*

Katy nagy levegőt vett, és hátradőlt a szék támlájának. Ebből elég! Két nap múlva úgyis fel kell idéznie a rettenetet a tanúk padján. Nincs értelme felzaklatnia magát azzal, hogy most ezen gondolkodik. Az ablak felé fordult. A lemenő nap ragyogó fénnel árasztotta el azt az oldalt, ahol ült, és érezte jóleső melegét.

Los Angelesben harmincvalahány fokos meleget jósoltak. Katy ujjatlan fehér blúzt és farmernadrágot viselt. Szórakozottan kifordította a bal karját, hogy lássa a halvány heget, a vékony, fonalszerű hétcentis csíkot a felkarján, ahol Margie megvágta, hogy bebizonyítsa: bizony, kész használni a kést; alig várja, hogy öljön.

Az álom nem érte meglepetésként. Az elmúlt két hét alatt már harmadszor látta ugyanazt. Napközben, amikor hosszas beszélgetéseket folytatott Jenny és Jim Flanigannel – a házaspárral, akiknél lakott – kész volt szembenézni a tárgyalással. Miért lenne gond be-lenéznie Margie Madden szemébe, és ellene tanúskodnia? Úgy vélte, nem okoz majd nehézséget újra átélnie a támadást az esküdtszék és a világsajtó jelenlévő tagjai előtt.

Margie rács mögött van, és minden bizonnyal ott is marad. A nő egyáltalán nem jelenthetett fenyegetést; legalábbis Katy erről győz-

ködté magát. A rémálmai azonban rácsáfoltak a magabiztosságára. A folyton felbukkanó fényképezőgépek pedig emlékeztették az újabb leselkedő veszélyre. Arra a veszélyre, amely a magánéletét fenyegette, legalább annyira, amennyire Margie az életére tört.

A lesifotósok veszélyére.

Holnap reggel elkezdődik a per, és a fotósok minden kis történet-morzsára készek lesznek lecsapni. Biztos, hogy kiderítik, ki ő, és nem jelenthet gondot rájönniük, hogy ő – Katy Hart, a kisvárosi, keresztény színjátész körü igazgató – volt az a titokzatos nő, aki Dayne Matthews-zal csókolózott a parton közvetlenül a támadás előtt.

Katy a várost nézte, a San Fernando-völgyet keretező hegyeket. Odahaza a színjátész kör már a *Narnia* próbáinak kellős közepén tart – ezzel a produkcióval zárja idei szezonját a Keresztény Gyermek Színjátész Kör. Rhonda Sanders, Katy barátnője és koreográfusa vállalta, hogy felügyeli a gyerekeket és mederben tartja a dolgokat, amíg Katy vissza nem tér. Még szerencse! Június első hetére tervezték a megnyitót – addig pedig már csak egy hónap van hátra!

Katy gyomra összeszorult a félelemtől. Vajon mi marad addigra a jó híréből?

Dayne már két nappal ezelőtt, legutóbbi beszélgetésük alatt emlékeztette rá, hogy lehetőség szerint távol kell tartaniuk magukat a sajtótól.

– Nem láthatnak együtt bennünket a tárgyalótermen kívül, Katy! A jó híred forog kockán!

Katy eltűnődött ezen.

– Miért, nem lenne érthető, ha együtt látnának minket? – Neki még meglehetősen új volt ez az egész média-cirkusz. Erősebben szorította a telefont, és igyekezett megérteni. – Amíg nem gondolják, hogy én voltam az, akivel csókolóztál, addig nem lenne gond, vagy igen?

– Az új ügynököm dolgozik rajta. Beszél az ügyvédemmel, Joe Morrisszal. – Dayne szomorúan felnevetett. – Az ügynök egy hete azon töri magát, hogy előálljon valami hihető történettel a sajtó számára. Hátha beveszik, és így elterelhetjük a reflektorfényt rólad.

Nem mintha valóban működhetne bármilyen történet is. Ha egyszer Katy kiáll tanúvallomást tenni valamikor a hét folyamán, biztos, hogy a teljes igazság kiderül. Az, hogy miért volt ott a parton Dayne társaságában, miről beszélgettek, és mit csináltak a támadást megelőzően. Az ügyész megígérte, hogy tiltakozni fog, valahányszor előjön egy olyan kérdés, amely nem kapcsolódik közvetlenül a támadáshoz, de hát...

Katy összehúzta a szemét, és végignézett az alatta elterülő házak és utak tengerén. *Istenem, kérlek, jöjj velem! Hadd őrizzem meg a magánéletemet, a jó híremet! Szükségem van az oltalmadra, Uram!*

Nem jött válasz; nem hallott halk suttogást a lelkében. De eszébe jutott két igevers Máté evangéliumából. „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheléttetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.”

Katy a szívében forgatta a szavakat; hagyta, hogy elcsitítsák félelmeit, és eltávolítsák a rá irányított ezernyi fényképezőgép képét. Nyugalom a lelkének. Igen, pontosan ezt szeretné magával vinni, ahogy a Burbank reptéren kiszáll a gépből. Ha hagyja, hogy Isten adjon neki nyugalmat és békességet, akkor a Kaliforniában töltött ideje gyorsan, incidensek nélkül fog eltelni.

De mi a helyzet az igeszakasz másik felével? „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok tőlem”. Mit jelenthet ez? Arra vonatkozik vajon, hogy Istent tegye az első helyre, ahogyan arra törekedett is, amióta csak megismerte Dayne Matthewst? És hogyan hat ez majd a szabadidejükre ezen a héten? Különösen annak fényében, hogy az elmúlt néhány hét alatt közelebb kerültek egymáshoz...

Az utóbbi időben majdnem minden este beszéltek telefonon. Dayne mesélt újonnan felfedezett hitéről, és elhatározásáról, hogy úgy fogja élni a napjait, ahogyan örökbe fogadó szülei is tették; ahogyan vér szerinti családja is láthatóan élt. Olvasta a Bibliát, és növeke-

dett, minden alkalommal beszámolt valamilyen igazság-szeletkéről, amelyet felfedezett.

– olvastam ma valamit – mondta neki, amikor utoljára beszéltek.
 – A Biblia azt mondja, hogy a testünk nem a miénk. Áron vásárolt meg bennünket Isten. – Megállt egy pillanatra. – Annyira elszomorít, Katy, hogy sok éven át azt tettem, amit csak akartam, lefeküdtem azzal, aki éppen az ágyamban kötött ki. Nem csoda, hogy úgy éreztem: valami hiányzik. – Hangja ellágyult; merengővé vált. – Néha el sem merem hinni, hogy Isten még egy ilyen embert is szeret, mint én.

Katy nemet mondott a különös féltékenységnek, amelyet a férfi vallomása ébresztett benne. Lehunyta a szemét, és azt mondta, amit Dayne-nek hallania kellett.

– Isten megbocsátott neked! Ezt soha ne felejtse el!

Mély, tartalmas beszélgetéseket folytattak; ide-oda csapongtak az Isten dolgaival kapcsolatos komoly eszmecsere és a közelgő *Narnia* előadáshoz kapcsolódó mókázás között.

– Nem lenne kedved egy lélegzetvételnyi szünetre kiszakadni Hollywoodból, és eljátszani Aslant, az oroszlánt? – kérdezte tőle Katy egy hete. – Akárhogy próbálok, sehogy sem sikerül rávennem az oroszlanomat az ordításra. Egy aranyos, nagyobb gyerek, aki örül, hogy ott lehet. Úgy téblábol a színpadon, mint valami Gomer Pyle [lábjegyzet: kedves, kissé együgyű televíziós szereplő]; folyton bohóckodik és az összes többi szereplőnél szegénylősebb.

– Jobban hangzik, mint a legutóbbi melóm – nevetett Dayne.

Valami megváltozott köztük, a barátságuk megerősödött, és mindketten szinte beleszédültek a lehetőségekbe. Legalábbis a jó napokon.

A rossz napokon Katy elment a boltba, felvett egy bulvárlapot. Mindig talált valamit Dayne-ről – legalábbis belül. Híreszteléseket arról, kivel találkozgat, vagy ki zúgott bele; egy titokzatos lányról, akivel a tengerparton találkozott, vagy akivel együtt kocsikázott a Pacific Coast Highway-n. Szerette volna hinni, hogy talán rá utalnak ezek a célzások, de azért voltak benne kételyek. Végtére is, január óta nem járt Hollywoodban.

Katy soha nem tett említést arról, amit olvasott. De kérdéseket ébresztett benne, okot adott arra, hogy azt gondolja: bármi történik is közöttük, őrülség lenne azt gondolni, hogy kapcsolat alakulhatna belőle. Normális kapcsolat, amilyen Ashley Baxter Blake és Landon, vagy Jenny Flanigan és a férje között volt.

De azért csodásnak találta a beszélgetéseiket.

– Nem fogod elhinni, mi történt! – újságolta neki a férfi. Hangja meghatottságtól csengett. – Találkoztam a vér szerinti apámmal! Leültünk egy padra a parkban, és egy órát beszélgettünk. – Szünetet tartott. – Senkinek sem mondtam még el rajtad kívül.

Dayne továbbra sem árulta el az apja nevét, lakhelyét és az egyéb részleteket, de vitathatatlan volt a benne végbement változás. Erősebbnek tűnt; magabiztosabbnak, de nem abból fakadóan, aki volt, hanem abból, akivé kezdett válni belül. A magabiztossága valahol a lelke mélyén gyökerezett. Katy ezeket a híreket Dayne vér szerinti apjával és növekvő hitével kapcsolatban mindenképpen isteni változásnak tekintette; olyan munkának, amit csak Isten végezhetett el.

Rhondával és Jennyvel megosztotta a részleteket, és Ashley-nek is el szerette volna mondani. Mindhárom barátjánője végig imádkozott érte, és többnyire finoman érzékeltették vele, hogy Dayne nem lehet a megfelelő személy a számára. Most azonban... már Jenny is eltűnődött rajta.

Nyilván voltak megoldásra váró gondok. Legfőképpen a lesifotósok kérdése és az, hogy Dayne-nek LA-ben kell maradnia, amíg jelenlegi szerződése le nem jár – és további öt filmet le nem forgat a mostani stúdiójával. Katynek fogalma sem volt arról, hogyan bírná ki bármelyikük is, hogy ilyen sokáig távol éljenek egymástól – már ha a jelenlegi beszélgetéseikből bármire is lehetett következtetni.

Az egyszerű igazság az volt, hogy minél többet mesélt Dayne arról, hogyan munkálkodik Isten az életében, és hogy a tengerparton sétálva minden reggel imádkozik érte, Katy annál kevésbé tagadhatta a saját érzéseit.

Még jobban beleszeretett a férfibá, mint korábban.

Leszállt a gép; Katy összeszedte a csomagját, és autót bérelt. Alig várta, hogy láthassa Dayne-t. Már két hónapja nem találkoztak.

Bejelentkezett a szállodába, kivárta a megfelelő pillanatot. Dayne azt mondta, mostanában csillapodott körülötte a paparazzi-láz. Nem járt el az éjszakai klubokba, és nem tűnt fel a szokásos éttermek vagy leshelyek környékén.

– A volt ügynököm mondta, hogy ez lesz – említette neki Dayne a telefonban előző este. – Azt mondta, a fotósok távol maradnak attól, aki keresztény.

– De tudják?

– Nem is tudom – tétovázott Dayne. – Lehet, hogy csak megéreztek valamit. Túlságosan jól viselkedem. Nem mintha teljesen elveszítették volna az érdeklődésüket. Azért továbbra is minden nap készítenek rólam vagy száz képet.

– Százat? – Katy alig bírta felfogni.

– Még mindig kevesebb, mint az ezer – nevetett Dayne.

Katy kísértést érzett arra, hogy felhossa a bulvárlapok híreit, de megtartotta magának a gondolatait. Dayne nem tartozik neki semmivel. Azt kérte Istentől: ha igaz, hogy a férfi más nőkkel tölt időt; a filmjei fő- és mellékszereplő színésznőivel, akkor mutassa meg neki. Abban az esetben eltölt egy baráti hetet Dayne-nel, és aztán elengedi – ezúttal örökre.

Addig viszont hinnie kellett abban, hogy a bulvárlapok nem tudják, amit ő tud; hogy Dayne olyan emberré kezd átalakulni, akit fel sem ismernének. Ma este pedig saját szemével győződhet meg ezekről a változásokról.

Dayne arra kérte, találkozzon vele a parton. Megnyugtatta, hogy biztonságos lesz, mert mostanában nem ólálkodnak a fotósok olyan sűrűn a malibui háza melletti bokrok között, és egyébként is könnyebb elkerülniük a paparazzikat ezen az estén, mint a per megkezdése után. Csak holnap fogják megtudni, hogy Katy itt van, a

részleteket pedig csak akkor, amikor már elhangzik a tanúvallomása kedden vagy szerdán. A lesifotósoknak jelenleg még sejtelmük sincs a külétéről.

– Egyébként is beszélünk kell arról, hogy hogyan fogod kezelni őket – mondta neki Dayne. – Szükséged van egy tervre, Katy.

Most, hogy már csak tizenkét órája volt a tárgyalásig, Katy jobban hitt neki, mint valaha.

Az idő meleg volt, amikor kiment a bérelt autóhoz. Halásznadrág volt rajta, a pántos felső fölött pedig világoskék, derékban ráncolt, hosszú ujjú blúzt viselt.

Húsz perccel később beállt Malibu Beach parkolójába, nem meszse onnan, ahol legutóbb próbálták elkapni a lesifotósok. Körülnézett, ahogyan Dayne tanácsolta, hogy nincsenek-e vendégek vagy fotósok; bárki, aki gyanúsnak tűnhet. Ha igen, akkor oda kell kanyarodnia Dayne kocsibejárójához. Ő kinyitja neki a garázst, és beállhat. Ha viszont a lesifotósok megpillantják, akkor nem mehetnek ki a partra. A fotósok mindenképpen meg akarják majd tudni, ki látogatta meg Dayne-t az otthonában.

Jól van, mondta magában. *Ne idegeskedj!* Csak arról van szó, hogy két barát találkozik, és beszélget egy jót. De akármiről győzködte is magát Katy, amikor kiszállt a kocsiból, az igazság olyan egyértelmű volt, mint a parfümillat, amit maga mögött hagyott.

Gyorsan lépkedett, körbepillantott. Elszórtan látott néhány embert a parkolóban; strandszékeket pakoltak az autókba. Néhány szörfös a deszkáját mosta a kültéri zuhanyzónál a mosdó épülete mellett. Elérte a homokos részt; szétnézett. Zsúfoltabb volt a part, mint januárban. Itt-ott családok játszottak a hullámokban, és néhány pár üldögélt egymás mellett, a tengert nézve.

Élvezte a homok érintését; tetszett neki, ahogy szandálba bújított meztelen lábujjai közé furakodott. Legszívesebben megállt volna, hogy levegye a cipőjét, de Dayne azt mondta, megállás nélkül haladjon tovább. Odaért a nedves partszakaszra, ahol már tömörebb volt a

homok. Balra fordult. Vagy tíz métert tett meg így, amikor a homokos domboldalról egy férfi indult felé.

Már éppen gyorsítani akart, amikor a férfi hangosan odasúgta neki:

– Katy... én vagyok! – Dayne lépett elő az árnyékból. Felvette a tempóját. – Menj tovább!

A férfi közelsége kiélezte érzékeit. Mindent észrevett maga körül. Dayne olyan magasnak, olyan erősnek tűnt mellette, és olyan jó érzés volt, hogy a karjuk szinte minden lépésnél súrolta egymást.

– Kint vannak... a fotósok? – Katy igyekezett előre szegezni a tekintetét, de azért lopva néha a férfira pillantott. Furcsa, hogy Dayne mellett lenni a nyilvánosság előtt olyan volt, mintha szerepet játszana; mintha újra előadná a közel egy éve elpróbált jelenetet az Álmodj tovább! című filmből.

– Nincsenek – Dayne futólag rámosolygott. – De nem hagyhatom, hogy egyedül sétálj a parton. Az évnék ebben a szakában többen tartózkodnak itt. – Kezét rövidnadrágja zsebébe dugva lépkedett tovább. – Láttalak leparkolni, meggyőződtem róla, hogy jól vagy. – Egy pillantást vetett hátra a válla fölött. – Nem vállalom a kockázatot a lesifotósokkal.

– Ó, értem! – Katy halkán beszélt, de azért megengedett magának egy pillantást a férfira. – Örülök.

Friss tempóban haladtak, majd néhány perc után Dayne lelassított. Néhány méterre a házához vezető lépcsősortól megálltak. Dayne mindkét irányba szétnézett a homályba boruló parton, aztán a hullámok felé fordult. Sehol senki. Nagyot sóhajtott, és rámosolygott a lányra.

– Azt hiszem, egyedül vagyunk.

Katy lerúgta a szandálját.

– Mmm. Jó érezni a homokot.

– Még jobb téged látni! – Összetalálkozott a pillantásuk, aztán Dayne újra a holdsütötte vizet nézte.

Szándékosan tartotta a távolságot; Katy ezt megérezte. A fotósok veszélye teljesen beárnyékolta Dayne nyilvánosság előtti pillanatait.

Katy nagyot szippantott a tengeri levegőből, és mélyebben befúrta lábujjait a homokba.

– El se hiszem, hogy itt vagyok! – Oldalra hajtott fejjel újra a férfi szemébe nézett. – Valami más lett benned.

– Más? – mosolygott Dayne, és egy kis homokot rúgott a lány lábára.

– Jó értelemben. – Katy kihúzta magát, hagyta, hogy a szellő átjárja. Csodás érzés volt, miután az egész napot reptereken töltötte. – Azt hiszem, a szemed más. – Kicsit zavarba hozta, hogy ezt mondja a férfinak. – Olyan, mintha Jézust látnám benne.

– Tényleg?

– Igen. – Katy a hullámokat nézte. A szíve dobogása hangosabb volt a víz csapkodásánál. Amikor telefonon beszéltek, érezte, hogy változnak a dolgok közöttük; egyre mélyebbek és erősebbek az érzéseik. De most, hogy itt volt személyesen... olyan erős volt a vonzalom kettejük között, hogy majdnem térdre rogyott tőle. Alig bírta megállni a lábán.

Dayne majdnem egy percig hallgatott. Csak állt mellette; az óceán felől érkező szél körülölelte őket, a könyökük összeért. Aztán felnyögött:

– Ezt nem bírom!

Nem kellett magyarázkodnia. Katy is így érzett. Együtt vannak, de még csak meg sem ölelhetik egymást. Olyan természetellenes volt! Nagyon sóhajtott, próbálta összeszedni magát, aztán felpillantott a férfitra.

Dayne szembefordult vele.

– Katy... – Megfogta a lány kezét, ujjai összekulcsolódtak, majd a férfi még egyszer nagyon gondosan szénézett. Aztán megtette, amire mindketten úgy vágytak. Kezét a lány derekára fonta, és magához vonta Katyt.

– Úgy érzem, mintha egy örökkévalóság óta erre vártam volna! – arcát a lány arcához simította. – Annyira hiányoztál!

Katy Dayne nyaka köré fonta a karját, és mélyen a szemébe nézett. Olyan szeretet sugárzott a férfi szeméből, amely csak Istentől jöhetett, és amely a vízről visszatükröződő holdfénnel keveredve több volt, mint amit Katy el tudott viselni. Hagyta, hogy Dayne közelebb vonja, fejét a férfi mellkasára fektette.

– Miért van az – nézett fel, megmártózva Dayne tekintetében –, hogy soha nem érzem igazán teljesnek magam, csak a karjaidban?

A férfi először úgy nézett, mintha válaszolni akarna, de egy szempillantás alatt megváltozott a levegő körülöttük. Kezét a lány arcához emelte, és gyengéden ajkához érintette a száját.

Mielőtt azonban a csók kiteljesedhetett volna, mielőtt Katy teljesen átadhatta volna magát a csodás érzésnek, hogy a szeretett férfi karjaiban lehet, mozgólódás támadt a bokorban, léptek zaja és kamera kattogása hallatszott.

Katy ereiben félelem és adrenalin áradt szét.

Két férfi lépett elő a Dayne háza melletti bozótból – egyikük ugyanaz volt, mint legutóbb, amikor Katy itt járt; a másik pedig egy jóval fiatalabb fickó.

Katy felemelte a kezét, de túl késő volt.

A férfiak elállták a Dayne lépcsője felé vezető utat, és villámgyors sorozatot készítettek róluk.

– Ereszd le a kezedet, Katy! – súgta oda neki Dayne. A testével próbálta fedezni, magához húzta, átkarolta, és a fotósokat megkerülve a lépcsőjéhez vezető ajtóhoz lépett.

A fényképezőgépek egyfolytában kattogtak, amíg be nem értek a lépcsőhöz. A két férfi még ekkor is a több mint két méter magas ajtó töngetté. Egyikük azt kiabálta:

– Mondd meg a nevét! Gyerünk, Matthews! Ő nem egy színésznő. Csak mondd meg, ki az!

A másik közbeszólt.

– Ő a rejtélyes nő, ugye? Aki holnap ott lesz a tárgyaláson?

Katy csak ekkor ébredt rá, mi történt. A lesifotósok rájöttek.

Egész idő alatt igyekeztek felfedni, ki volt az a nő, akivel januárban együtt látták Dayne-t, és végig frissen tartották a történetet. Lehet, hogy nem tudják a nevét – még nem. De a ma este készített képeken az egész alakja látható – az arca és a meglepődése is; valamint az, hogy Dayne Matthews karjaiból bontakozott ki.

Ez pedig csak egyetlen dolgot jelenthet.

Az élet, amilyenek eddig ismerte, véget ért.